

עות אצבעות הנלקחות במקום הפשע עם טביעת אצבעות אנשים חשודים ועם הטביעות מתויקות של עבריינים מועדים וחקירת עברו הפלילי של מועמד לדין כפי שגורשם בתיק ההרשעות שלו. הרשעות אלה מובאות בפני השופט — אם הוא מצא את הנאשם חייב בדין — כדי שיביאן בחשבון בזמן מתן פסק-הדין. לעיתים קרובות למדי מחליף עבריין את שמו אולם שיטת היות הטביעות מאפשרת מציאת תיקו הקודם, המתקבלת על-ידי החוק כהוכחה מוסמכת של זהותו.

אולם שימוש זה במדע טביעות האצבעות הנו, למעשה, צימצום גדול של אפשרויותיו. במצב הנוכחי יכולה המשטרה לגלות את האשם רק אם כבר חויב לפני כן בעברה. לעומת זאת, אילו היה למשטרה ארכיון הכולל טביעות אצבעות כל תושבי המדינה היה נוצר המצב האידיאלי אשר עליו חולמים החוקרים: קביעת זהות העבריין תוך רבע שעה מזמן לקיחת טביעת עות האצבעות במקום הפשע והבאתן למדור.

אילו הוכחה היום בפני אורחי המדינה הצעה לערוך רישום של טביעת אצבעות כל התושבים היתה מן הסתם קמה תרעומת אדירה. "מה אנחנו, היו צועקים רבים, פושעים? מה לנו ולטביעת אצבעותינו?" אחדים היו אף מנמקים את התנגדותם ברעיונות מדיניים, מצביעים על הסכנה לחופש הפרט הטמונה במסירת כוח עצום זה (ויהיו כל אדם, בכל מקרה — אף אם הוא משנה את שמו) לידו השלטון. "תארו לעצמכם שרישום כזה היה בידי ממשלת המנדט", הם אומרים. "כיצד יכלה להיות מחתרת? שהרי שום שינוי פנים או זיופי תעודות לא היו עוזרים. ומעל לכל, זוהי פגיעה חמורה בכבוד האדם!"

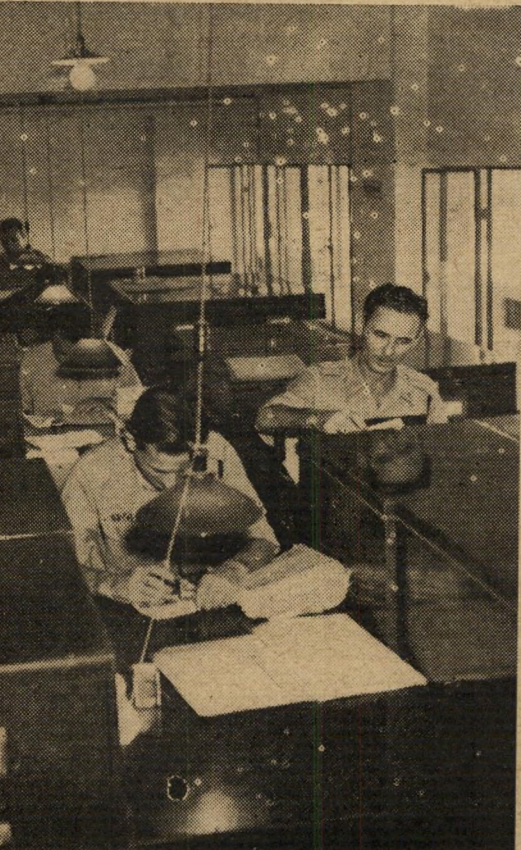
בכל זאת, כאשר מגיש אחד האורחים הללו בקשה לאשרת כניסה לארצות-הברית, למשל, נעלמת כל התנגדותו ותרעמתו: הוא נותן טביעת אצבעותיו — 12 פעמים.

כמו צילום פנים. בכל זאת, אין מדע טביעת אצבעות קשור לפלילים בלבד. לא פעם נמצא לו גם שימוש חיוני אחר — שליו וקונסטרוקטיבי. מקרה אחד אוסייני היה כאשר פנה עולה חדש לשלטונות הגרמניים כי יחזירו לו את רכושו שהיה לו לפני המלחמה. הגרמנים הכירו בזכות אדם מסויים לרכוש זה, תבעו מן העולה כי יוכיח כי הוא אמנם אותו אדם. העולה סיפר כי בימי המלחמה שינה את שמו היהודי לשם נוצרי על מנת להנצל, השמיד את כל אשר היה קשור עם שמו הישן, הוציא תעודות ומסמכים חדשים על פי זהות החדשה. תביעותיו עמדו להפסל. הוא פנה למשטרה בחיפה והיא לקחה את טביעת אצבעותיו, שיגרה אותה לגרמנים. כעבור זמן קצר נתקבלה הסכמת הגרמנים: הטביעה התאימה לטביעת אצבעות בעל הרכוש שגילקה לפני המלחמה.

בקבלם הוכחה זו ידעו הגרמנים כי אין למעשה כל אפשרות של זיוף הטביעה, כי אין שתי טביעות דומות. גם פרק הזמן הארוך שעבר בין לקיחת שתי הטביעות לא היה בכוחו להביא שינויים.

האבקה האפורה. על הלון במקום הפשע נמצאו טביעות שלוש אצבעות. מומחה משטרתי, מפקח ראשון צבי ליבר, כיסה אותן, בעזרת מברשת מיוחדת, באבקה אפורה שמבליטה את רכסי הטביעה על הזוכית. על הטביעה המובלטת ע"י האבקה מדביק הקצין נייר דבק (מתיק) שיעביר את האבקה כפי שהיא מגובבת על הזוכית. מנייר זה הוא מעביר את האבקה על חומר מיוחד — והרי טביעה.

נוסחת המיון. על שולחנות אלה נמצאים טפסי טביעות אצבעות של מקרים העומדים ותלויים — אשר נלקחו מנאשמים ע"י המשטרה ואשר מושהים עם טפסי טביעות אצבעות של עבריינים שכבר נשפטו, אשר בארונות, מדי התקבל טופס טביעות מאחת התחנות נערכת בדיקה של הטביעות, ניתן לה נוסחת המיון לפיה מחפשים בתיקה.

מלאכה פשוטה. בכל תחנת משטרה עומדים בפניה המכשירים הפשוטים הדרושים להטבעת אצבעות: צבע שחור וספס טביעות, מחולק ל-10 חלקים לעשר האצבעות. המלאכה פשוטה למדי: מהדקים את האצבע על הצבע, מעבירים את האצבע הצבועה על הנייר ומגלגלים אותה — בסיבוב מכיוון הגוף חוצה. הטביעה הנוצרת מראה בבירור כל רכס עור או כל סימן אחר על האצבע.

תרמילי כדורים. ימדור טביעת האצבעות הוא חלק מן המחלקה לזיהוי וחקר פלילי במטה הארצי (המחלקה המדעית) אשר תפקידה לזהות את העבריין באמצעים טכניים-מדעיים הנלקחים מעקבות מקום הפשע. למעלה: בודק סגן מפקח מחווי אריה נפתלי, העומד בראש המחלקה, צילומים של תרמילי כדורים הקשורים במקרה עברה.